

[Haunstrup Clemmensen.]

endnu større erkendelse af forskningens betydning.

Vi har også understreget gang på gang fra det konservative folkepartis side, at vi tillægger undervisningsproblemerne en overordentlig høj prioritet. Det må være naturligt i et demokratisk samfund, at det er evner og vilje, der er afgørende for den enkeltes muligheder for at få en uddannelse og ikke forældres økonomiske muligheder for at bistå. Vi tror derfor, at ungdommens uddannelsesfond er en overordentlig nyttig institution; men vi lægger vægt på, at der ikke sættes afgørende grænser ud fra forældredrøgtægerne, men at der derimod for voksne unge åbnes mulighed for at optage lån gennem uddannelsesfondet i større udstrækning, således at vi derved kan skabe en social balance for dem, der skal videre på alle de forskellige dele af uddannelsesområdet. Det er nødvendigt, at vore unge får en lige så god og lige så lang uddannelse som andre landes unge, hvis vi skal hævde os i konkurrencen. Derfor er det konservative folkeparti ivrigt efter at deltage i forhandlingerne om hele vort skolevæsens fremtidige udbygning; vi er parat til at støtte ønskerne om fra og med 6. klasse at gennemføre en differentieret undervisning, og vi tror, vi her står over for opgaver, som haster, og som vil optage yderligere tid i folketingets kommende arbejdsperiode.

Der har også mange gange været talt om kulturpolitiske problemer, og der vil utvivlsomt også i den samling, der nu venter os, være brug for at drøfte kulturpolitikken og placere den, hvor den hører hjemme i vort samfund — ikke således at vi blot ønsker at føre socialpolitik over for kunstnerne, selv om vi selvfølgelig har erkendelse af den vanskelige økonomiske situation, mange af dem befinder sig i; nej, vor kulturpolitiske opfattelse er først og fremmest den, at vi ønsker at slå bro over den kløft, der vel stadig eksisterer mellem kunsten og store grupper af befolkningen. Det tror vi at vi bedst gør ved at koncentrere støtten om kunstværket i stedet for at koncentrere den om kunstnerens person. Ved den udbygning og revision af kunstfondslovgivningen, som skal finde sted i denne samling, bør man derfor efter

vor opfattelse kritisk gennemgå den hidtidige praksis og søge gennemført en mere egentlig kunstfremkaldende støttelovgivning.

Vi understreger på det socialpolitiske område, at man alt for længe har savnet en effektivisering på dette område med klare og enkle regler, tilgængelige for hver enkelt borger netop ud fra det „sociale sikkerhedsnets“-synspunkt, der så ofte har været talt om. Vi håber derfor, at socialkommissionen vil kunne fremskynde og udbygge arbejdet på disse områder.

En anden stor opgave, vi er stillet over for i de kommende år, er udbygningen af folkepengen. Det konservative folkeparti har allerede forud for valget her i tinget givet udtryk for de principper, efter hvilke vi mener denne sag bør løses. Vi lægger afgørende vægt på, at det sker på en sådan måde, at ydelserne bliver ens for alle, og at velstandsstigningen i samfundet systematisk og principielt kommer de ældre medborgere til gode.

Sådan kunne vi blive ved hver især fra samtlige partier med at understrege de ønsker, vi har om at udbygge det moderne samfund. Men det er en pligt for os, når vi giver udtryk for disse ønsker, samtidig at erkende, at der er en forudsætning, som først må opfyldes, hvis disse ønsker virkelig i tilstrækkeligt omfang og udstrækning skal kunne realiseres, nemlig at der er orden i landets økonomi — og vi må vel på dette område kunne opnå enighed, også med den socialdemokratiske ordfører, om, at denne orden ikke er til stede i tilstrækkeligt omfang i dag. Der er ingen grund til at komme med lange udredninger herom; men da jeg forstod, at den socialdemokratiske ordfører, der tydeligvis be fandt sig bedre som oppositionsordfører end som forsvarer af en regering, måske var lidt i tvivl om, hvor alvorlig situationen egentlig er, må det vel være naturligt i denne forbindelse at erindre om betalingsbalanceunderskuddet og dets udvikling, idet man her må tage hensyn ikke blot til vor indførsel og vor udførsel, men også til de nettoskibsfartsindtægter og andre nettovalutaindtægter, vort land kan opnå.

I 1966 udgjorde Danmarks betalingsbalanceunderskud ca. 1.300 mill. kr. I 1967 må man regne med, at dette beløb ikke blot